

noget Saadant heri Thinget, men at vi ligesaa ofte have gjort den Erfaring, hvor misligt og vanskeligt det er at faae klaret alle de forskjellige Misforstaaelser, som kunde fremkomme fra den ene eller den anden Side, selv naar Forhandlingerne om, hvad der er foregaaet, blot kommer nogle Dage eller ialfsald Uger, efter at Begivenheden har fundet Sted. Det er altsaa indlysende, at Banfælgighederne maa blive endnu langt større, naar saadanne Ytringer fremdrages 3 Uar efter, at de skulle være faldne. Det maa ogsaa ganske vist siges at være saa meget uheldigere, at det først ster saa sent som nu, naar der paa et tidligere Tidspunkt har været rundelig Selvlighed til at fremdrage disse Ord, og det kan være ganske betegnende, at de i alt Fald ikke paa denne Maade ere fremdragne tidligere, som det jo maa siges, at det ærede Medlem, om hvem der her nærmest kunde blive Spørgsmaal, efter hans hele tidligere Optreden, nemlig det ærede Medlem, som nu satte sig (Boffen), paa ingen Maade har manglet den bedste Villie til eller i alt Fald den ivrigste Stræben efter at komme frem med Alt, der kunde benyttes som Angreb imod Ministeren. Da nu imidlertid denne Fremdragen af mine Ytringer er kommen saa sent, tror jeg, at det i og for sig kunde være fuldkommen tilstrækkeligt, naar jeg udtalte, at jeg paa ingen Maade kan erkjende, at noget Saadant er foregaaet som det, der her er fremstillet af den ærde sidste Laler, men det er saa heldigt, at man overfør, hvad der blev yttret af den ærede sidste Laler nu i Slutningen og ligeledes paa et enkelt Punkt tidligere i hans Foredrag, ikke behøver at gaa tilbage til selve den Udtalelse, der skulde have fundet Sted i Udvalget, men at man kan holde sig til noget Andet og derved komme til en Opfattelse af, hvad der er sagt, som ikke behøver at støtte sig paa en Appel, henhæftet til de forskjellige Medlemmer her i Salen som en Bekræftelse paa, at det er rigtigt, hvad man siger. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at man kan støtte sig til bestemte Udtalelser, som ere komne frem her, der foreligger i Tidenden, og som netop hidrøre fra de to ærede Medlemmer, som maa have den største Betydning i dette Tilfælde, nemlig den ærede Formand i og den ærede Ordfører for Finantsudvalget. De fremkom dels under de Forhandlinger, som fandt Sted nogle Dage efter, at den omtalte Konference var bleven afholdt, og dels under den større og mere omfattende Forhandling, som førtes et Uar efter, altsaa rigtignok temmelig længe efter, men dog ikke saa sent som nu, nemlig den 3die Marts 1875. Under

denne Forhandling den 3die Marts 1875 kom det Spørgsmaal frem, hvorvidt der fra min Side i Udvalget var fremkommet Data for, at der kunde forventes Overtredelser paa enkelte Punkter af Theaterbygningssagen, og den daværende Ordfører for Finantsudvalget var netop den, der udtrykkelig fremhævede, at saadanne Oplysninger og Andtninger vare fremkomne fra min Side. Det er ganske vist, at det blev sagt, at disse fremkom, efter at der fra Udvalgets Formands Side var rettet det Spørgsmaal til mig, om det kunde antages, at Alt var afsluttet med den Bevilling, som der da var Tale om. Om der af Formanden just blev brugt det Udtryk, at der nu var sat „Punktum“, skal jeg ikke kunne afgjøre; det kan være meget rimeligt, at han har ment, at der hermed skulde sættes Punktum, men det var i alt Fald Noget, som jeg ikke har tænkt paa. Hvad der blev spurgt om, var, om der der kunde ventes at fremkomme yderligere Fordringer med Hensyn til Overtredelser af de enkelte Poster paa Theaterbygningssagen, og det er givet ved den ærede Ordførers egne Udtalelser den 3die Marts 1875, at der blev sagt, at saadanne vilde kunne komme frem. Derom er der slet ikke nogen Tvivl efter de Ytringer, som ere faldne. Dernæst er der ganske vist heller ikke nogen Tvivl om, at der ikke blev sagt, hvilke og hvor store de skulde være, og fra min Side var dette en simpel Følge af, at det ganske vist, hvad der nu foreligger tilstrækkelig oplyst, var fuldstændig umuligt for mig at kunne sige det. Man kunde tænke sig, at de kunde blive større eller mindre, saaledes som den ærede Ordfører sagde under de Forhandlinger, hvortil jeg sigter. Han troede, at de ikke vilde blive meget store, han tænkte sig, om han end just ikke sagde det, at de vilde blive en 10—20,000 Rd. At han har havt denne Tanke, kan jeg ikke modsiges; jeg anser det endog for rimeligt, at han ikke havde tænkt sig Overtredelserne saa store, som de virkelig ere blevne; thi jeg maa tilstaa, at det heller ikke var min Forudsætning; jeg havde heller ikke forudsat, at de skulde blive saa store, som det senere viste sig, at de bleve. Den ærede Ordfører yttrede dernæst — og det er netop dette, som har en særlig Interesse her — at naar saadanne Overtredelser paa forskjellige Punkter maatte komme frem, var det Noget, som først senere hen skulde vise sig; han vilde ikke finde det saa unaturligt, at de vilde komme frem og finde deres Afgjørelse ved Slutningen af Sagen, nemlig naar Opgjørelsen af hele det store Spørgsmaal om Theatersagen skulde finde Sted. Dette Moment fremhæver jeg ganske særlig,